

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17.293 van 17 oktober 2008
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X,
in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen:
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en in hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, die verklaren van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 juli 2008 hebben ingediend om schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister Migratie- en asielbeleid van 30 mei 2008 waarbij de aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9, 3^e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 8 juli 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2008 .

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. J. TIELEMAN, die loco M. VAN DEN BROECK verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers verklaren van Angolese nationaliteit te zijn .

Verzoekers verklaren op 31 mei 2004 België te zijn binnengekomen en dienen op 1 juni 2004 een asielaanvraag in bij de Belgische overheid.

Bij beslissing van 18 juni 2004 van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken wordt hen het verblijf geweigerd en wordt hen een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 18 juni 2004 dienen verzoekers een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen weigert op 21 november 2005 de hoedanigheid van vluchteling aan verzoekers.

Tegen deze beslissing dienen verzoekers op 11 maart 2006 een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

Vervolgens wordt op 16 januari 2006 door verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9, 3^e lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bij de burgemeester van de stad Antwerpen.

Bij beslissing van 27 september 2006 verklaart de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Commissaris-generaal van 21 november 2005 onontvankelijk. Tegen voormelde beslissing van de Vaste Beroepscommissie dienen verzoekers vervolgens een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad van State op 13 oktober 2006.

Op 6 november 2006 wordt aan verzoekers een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing dienen verzoekers een vordering tot schorsing in bij de Raad van State.

Bij brief van 28 februari 2007 wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf vervolledigd.

Bij arrest nr. 176.202 van 26 oktober 2007 verwerpt de Raad van State het beroep van verzoekers tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 27 september 2006.

Op 30 mei 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 januari 2006 onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt verzoekers ter kennis gebracht op 8 juli 2008. Dit is de thans bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juni 2004 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, verschillende vormen waaronder een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd en een attest van inburgering voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Deze

elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract en loonfiches voorleqgen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 27.09.2006 vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van hun kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916) Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en het feit dat zij een getuigschrift van goed gedrag en zeden kunnen voorleggen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. De asielprocedure werd op 27.09.2006 afgesloten met een bevestigende beslissing 'niet erkend' van de Vaste Beroepscommissie, hun betekend op 29.09.2006. Op 11.10.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hun betekend op 06.11.2006. Betrokkenen dienden uiterlijk op 06.12.2006 het grondgebied te verlaten. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie

De duur van de asielprocedure (namelijk 2 jaar en 4 maanden) vormt geen buitengewone omstandigheid. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat het gevaar bestaat dat zij bij terugkeer naar Kabinda gevangen zullen worden of psychisch en fysisch leed zullen moeten ondergaan doordat dhr. M. lid is van het F.L.E.C.-F.A.C, dat ijvert voor de zelfstandigheid van Kabinda. Betrokkenen leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen gevaar lopen en vrezzen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen voegen ook geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidige verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verder trachten betrokkenen de oorlofstoestand in Angola en de schending van mensenrechten aldaar te illustreren door te verwijzen naar verschillende rapporten van Amnesty International en het UNHCR. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Bovendien stellen wij vast (uit gegevens toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen) dat betrokkenen er voor de asielinstanties niet in slaagden hun verblijf in Kabinda destijds aannemelijk te maken. Zo waren zij niet op de hoogte van een aantal gebeurtenissen in de streek waar betrokkenen stellen te hebben gewoond, noch bleken zij op de hoogte van arrestaties van personen of lokale incidenten uit die periode. Ook het lidmaatschap van de Belgische afdeling van het FLEC vormt op zich geen bewijs van daadwerkelijke inzet voor het FLEC in de provincie Kabinda, noch van vermeende problemen in Kabinda omwille van zijn activiteiten voor het FLEC en kan bijgevolg niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM (verbod van foltering betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het inroepen van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aanzien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Voorts beweren betrokkenen dat de medische verzorging in Angola vooral voor jongere kinderen ondermaats is en het kindersterftecijfer één van de hoogste is in de wereld. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun kinderen een medisch probleem hebben, noch dat zij hiervoor een behandeling behoeven, noch dat dit hen zou verhinderen te reizen, noch dat een eventuele behandeling niet voorhanden of toegankelijk zou zijn in het land van herkomst.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 20 jaar in Angola en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 § 1 en 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

De verzoekers stellen dat de bestreden beslissing genomen werd door attaché E.C., dat artikel 9 Vreemdelingenwet de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf toekent aan de ‘Minister of zijn gemachtigde’, dat het ministerieel besluit van 17 mei 1995 bepaalt wie deze gemachtigde van de minister is en dat dit ministerieel besluit, noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van de bevoegdheid van de minister aan een attaché. De verzoekers vervolgen dat bij een beslissing omtrent een aanvraag om machtiging tot verblijf, de bevoegdheid kan worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Zij concluderen dat E.C. geen beambte is titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

Artikel 3 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (K.B. van 2 oktober 1937) voorziet dat de Rijksambtenaren benoemd werden in graden waarvan de hiërarchie vier niveaus omvatte, namelijk niveau 1, dat het

hoger niveau is, en de niveaus B, C, en D. Niveau 1 omvatte vijf rangen die als volgt genummerd waren: 10, 13, 15, 16 en 17. Rang 10 was de laagste rang binnen niveau 1.

Overeenkomstig het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: M.B. van 17 mei 1995) zijn de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister om een beslissing inzake artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt immers uit artikel 4 en artikel 2 M.B. van 17 mei 1995.

Artikel 4 M.B. van 17 mei 1995 bepaalt:

“Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § § 1 en 3, 51/6, 51/7, 51/8, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, §1.”

Artikel 2 § 1 van voormeld ministerieel besluit bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is.”

Door artikel 3 van het K.B. van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel (hierna: het K.B. van 4 augustus 2004) werd het artikel 3 van het K.B. van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 26 september 1994 en 5 september 2002, als volgt vervangen:

“Art. 3. § 1. De hiërarchische structuur van de federale overheidsdiensten wordt in vier niveaus verdeeld, namelijk niveau A, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C en D .

Het niveau wordt bepaald volgens de kwalificatie van de opleiding en de geschiktheid waarvan blijkt moet worden gegeven om een betrekking te bekleden.

§ 2. Het niveau A bevat vijf klassen, genummerd van A1 tot A5 die de hoogste is.

Een klasse groepeert de functies van vergelijkbare complexiteit, technische expertise en verantwoordelijkheden.

De functie wijst het geheel van taken en verantwoordelijkheden aan die een rijksambtenaar op zich dient te nemen.

§ 3. Het niveau A is onderverdeeld in vakrichtingen door Ons vastgesteld op voorstel van de minister die de ambtenarenzaken onder zijn bevoegdheid heeft.

Onder vakrichting moet worden verstaan een groep van functies die tot een gelijkaardig expertisedomein behoren.

Elke vakrichting kan vijf vakklassen bevatten. De eerste vakklasse kan klasse A1 of klasse A2 zijn.

Onder vakklasse moet worden verstaan een klasse binnen een vakrichting.

§4. In niveau A, worden de rijksambtenaren in een vakklasse benoemd.

§ 5. In de niveaus B, C en D, worden de rijksambtenaren in graden benoemd.

De graad is de titel die de ambtenaar machtigt tot het bekleden van een van de betrekkingen welke met die graad overeenstemmen.

§ 6. Binnen elk van de niveaus B, C en D, worden de graden « gelijkwaardige graden » genoemd.”

Vanaf 1 december 2004 kregen alle ambtenaren van niveau 1 een classificatie in een van de vijf klassen van niveau A. Bijgevolg diende een aantal artikelen in wetten en koninklijke besluiten aangepast te worden om rekening te houden met de vervanging van niveau 1 door niveau A en met de schrapping van het begrip 'rang'. Zo bepaalt onder meer artikel 4 § 1 K.B. van 4 augustus 2004 dat "De ambtenaren benoemd in de klassen A1 of A2 dragen de titel van attaché". De vroegere rangen 10 kregen dan de titel van attaché.

Bijgevolg dient het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, samengelezen te worden met het K.B. van 4 augustus 2004. Uit het samenlezen van het M.B. van 17 mei 1995 en het voormeld K.B. van 4 augustus 2004 blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn de beslissingen op grond van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt eveneens uit de rechtspraak van de Raad van State: *"Overwegende dat artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende bevoegdheidsdelegatie van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat dit besluit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 5 juli 1995; dat hieruit blijkt dat de ambtenaren van de dienst Vreemdelingenzaken van niveau A gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet;"* (RvS 12 juni 2006, nr. 159.913). Tevens wordt dit ook bevestigd in de cassatierechtspraak van de Raad van State (RvS 11 juni 2008, nr. 2814 (c)).

Verzoeker betwist niet dat E.C. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel "attaché", is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen. Het door verweerder neergelegde attest van de waarnemend adviseur van de Dienst Vreemdelingenzaken dat niet door verzoekers wordt betwist, toont eveneens aan dat E.C. als attaché tewerkgesteld is bij de Dienst Vreemdelingenzaken op de Dienst "artikel 9, derde lid humanitair" en dat zij ingevolge het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gemachtigd is om de bestreden beslissing te nemen. Derhalve wordt geen schending van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet of van de artikelen 4 en 2 § 1 M.B. van 17 mei 1995 aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de motiveringsverplichting, van de artikelen 9, 3de lid en 62 Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoekers betogen dat de motivering niet afdoende en onjuist is, nu de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat de in de aanvraag vermelde motieven geen buitengewone omstandigheden uitmaken.

In een eerste onderdeel stellen verzoekers dat de loutere verwijzing naar gebrek aan voorgelegde bewijzen onvoldoende is om te besluiten tot het feit dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekers verduidelijken dat zij expliciet hebben verwezen naar hun asioldossier waarvan zij wensen dat de Dienst vreemdelingenzaken dit asielrelaas beoordeelt in het licht van artikel 3 EVRM. In hun asielrelaas hebben zij duidelijk en met bewijzen gestaafd, uiteengezet welke ernstige vrees zij hebben voor de schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar hun land. Zo stellen verzoekers dat in hun asielrelaas zeer omstandig bepaalde details betreffende Kabinda werden uiteengezet, zodat de

conclusie dat deze afkomst niet geloofwaardig is, niet genomen kan worden. Zij komen tot het besluit dat in het asielrelaas op zijn minst een begin van bewijs is opgenomen en dat er wel degelijk dient te worden overgegaan tot onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

In een tweede onderdeel, nog steeds onder titel van het tweede middel zijnde de schending van de motiveringsverplichting, van de artikelen 9, 3de lid en 62 Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijzen verzoekers op de artikelen 27 en 28 Kinderrechtenverdrag en op artikel 13 van het Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele rechten van 19 december 1966, alsook op teksten terug te vinden op de website van UNICEF. Zij stellen dat hun kinderen Pitra en Priscilla respectievelijk naar de basisschool en de kleuterschool gaan en dat zij de lessen regelmatig bijwonen. Pitra zal vanaf september naar het eerste leerjaar gaan. Verzoekers zijn van oordeel dat hun kinderen bij een eventuele terugkeer naar Angola zeker niet hetzelfde niveau van onderwijs kunnen genieten als in België. Verzoekers concluderen dat de Belgische Staat haar internationale verplichtingen niet nakomt indien verzoekers met hun kinderen die recht hebben op onderwijs van degelijke kwaliteit, verplicht worden terug te keren naar hun land van herkomst om er een verzoek te richten aan de Belgische diplomatieke overheden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen.

De in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoekers geen buitengewone omstandigheden hebben ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers' aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven."

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er

buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoekers een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verweerder na te gaan of hun aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekers hebben ingeroepen om te verantwoorden waarom zij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in hun land van oorsprong hebben ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag om machtiging tot verblijf van 16 januari 2006, blijkt dat verzoekers de volgende elementen aanbrengen als buitengewone omstandigheden onder het kopje "betreffende de ontvankelijkheid van het verzoek":

- *Zij beroepen zich op een geldig verblijf in België ten tijde van de aanvraag met name een attest van immatriculatie geldig tot 28 januari 2005*
- *Zij beroepen zich op hun afkomst uit Kabinda en het lidmaatschap van MAVUNGO Pedro Evaristo van de F.L.E.C. - F.A.C. Tevens wijzen zij op de oorlogstoestand in Kabinda met gevaar voor de medestanders van de opstandige beweging.*

In hun aanvulling van hun aanvraag verwijzen verzoekers ook nog naar volgende elementen:

- *Zij beroepen zich op hun perfecte integratie, het schoolgaan van de twee kinderen, hun sociale relaties in België, het gebrek aan relaties met Angola, zoals het ontbreken van een woonplaats de mogelijkheid tot werken, de kosten van de reis, de vele jaren verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure en de gevaren van vervolging in Kabinda.*
- *Artikel 3 EVRM,*
- *Artikel 8 EVRM, met name dat zij hun sociale relaties moeten verbreken.*

De bestreden beslissing antwoordt hierop als volgt:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkenen sinds juni 2004 in België verblijven, geïntegreerd zijn, Nederlands leren en spreken, werkbereid zijn, verschillende vormen waaronder een cursus maatschappelijke oriëntatie hebben gevolgd en een attest van inburgering voorleggen, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 1980 in België wordt ingediend. Deze elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Het feit dat betrokkenen een arbeidscontract en loonfiches voorleggen kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang hun asielprocedure niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkenen de mogelijkheid te geven om tijdens hun verblijf in hun eigen behoeften te voorzien. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 27.09.2006 vervalt tevens hun officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van hun kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916.) Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen geen gevaar betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid en het feit dat zij een getuigschrift van goed gedrag en zeden kunnen voorleggen, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betrokkenen wisten dat hun verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat ze bij een negatieve beslissing het land zouden dienen te verlaten. De asielprocedure werd op 27.09.2006 afgesloten met een bevestigende beslissing 'niet erkend' van de Vaste Beroepscommissie, hun betekend op 29.09.2006. Op 11.10.2006 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hun betekend op 06.11.2006. Betrokkenen dienden uiterlijk op 06.12.2006 het grondgebied te verlaten. Betrokkenen verkozen geen gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten en verblijven sindsdien illegaal in België, Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie

De duur van de asielprocedure (namelijk 2 jaar en 4 maanden) vormt geen buitengewone omstandigheid. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, heeft aan betrokkenen ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89980 van 02.10.2000)

Betrokkenen beweren dat het gevaar bestaat dat zij bij terugkeer naar Kabinda gevangen zullen worden of psychisch en fysisch leed zullen moeten ondergaan doordat dhr. M. lid is van het F.L.E.C.-F.A.C. dat ijvert voor de zelfstandigheid van Kabinda. Betrokkenen leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen gevaar lopen en vrezen voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen voegen ook geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verder trachten betrokkenen de oorloostoestand in Angola en de schending van mensenrechten aldaar te illustreren door te verwijzen naar verschillende rapporten van Amnesty International en het UNHCR. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat

bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Bovendien stellen wij vast (uit gegevens toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen) dat betrokkenen er voor de asielinstanties niet in slaagden hun verblijf in Kabinda destijds aannemelijk te maken. Zo waren zij niet op de hoogte van een aantal gebeurtenissen in de streek waar betrokkenen stelden te hebben gewoond, noch bleken zij op de hoogte van arrestaties van personen of lokale incidenten uit die periode. Ook het lidmaatschap van de Belgische afdeling van het FLEC vormt op zich geen bewijs van daadwerkelijke inzet voor het FLEC in de provincie Kabinda, noch van vermeende problemen in Kabinda omwille van zijn activiteiten voor het FLEC en kan bijgevolg niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM (verbod van foltering betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Voorts beweren betrokkenen dat de medische verzorging in Angola vooral voor jongere kinderen ondermaats is en het kindersterftecijfer één van de hoogste is in de wereld. Betrokkenen tonen echter niet aan dat hun kinderen een medisch probleem hebben, noch dat zij hiervoor een behandeling behoeven, noch dat dit hen zou verhinderen te reizen, noch dat een eventuele behandeling niet voorhanden of toegankelijk zou zijn in het land van herkomst.

Ten slotte lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie. Betrokkenen verbleven immers ruim 20 jaar in Angola en hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst.

Niets verhindert betrokkenen derhalve om terug te keren en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkenen vrij hiertoe een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijsland kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkenen niets meer zouden hebben om te kunnen overleven niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.”

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet. Tevens blijkt genoegzaam uit de motivering van de bestreden beslissing dat verweerder al de ingeroepen elementen in rekening heeft genomen en onderzocht heeft, nu hij op alle aangehaalde elementen afzonderlijk heeft geantwoord en besloten heeft dat deze argumenten niet kunnen worden weerhouden als buitengewone omstandigheid. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekers niet duidelijk maken op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoekers bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren, zodat het middel verder vanuit dat oogpunt zal worden onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

In een eerste onderdeel stellen verzoekers dat de loutere verwijzing naar gebrek aan voorgelegde bewijzen onvoldoende is om te besluiten tot het feit dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoekers verduidelijken dat zij expliciet hebben verwezen naar hun asioldossier waarvan zij wensen dat de Dienst vreemdelingenzaken dit asielrelaas beoordeelt in het licht van artikel 3 EVRM. In hun asielrelaas hebben zij duidelijk en met bewijzen gestaafd, uiteengezet welke ernstige vrees zij hebben voor de schending van artikel 3 EVRM bij terugkeer naar hun land. Zo stellen verzoekers dat in hun asielrelaas zeer omstandig bepaalde details betreffende Kabinda werden uiteengezet, zodat de conclusie dat deze afkomst niet geloofwaardig is, niet genomen kan worden. Zij komen tot het besluit dat in het asielrelaas op zijn minst een begin van bewijs is opgenomen en dat er wel degelijk dient te worden overgegaan tot onderzoek van een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

In tegenstelling tot wat verzoekers pogen voor te houden werd hun asielrelaas ook degelijk beoordeeld in het licht van artikel 3 EVRM. Zo motiveert de bestreden beslissing:

“Betrokkenen beweren dat het gevaar bestaat dat zij bij terugkeer naar Kabinda gevangen zullen worden of psychisch en fysisch leed zullen moeten ondergaan doordat dhr. M. lid is van het F.L.E.C.-F.A.C, dat ijvert voor de zelfstandigheid van Kabinda. Betrokkenen leggen echter geen persoonlijke bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen gevaar lopen en vrees voor hun leven volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Betrokkenen voegen ook geen enkel nieuw element toe aan de elementen die zij reeds tijdens hun asielprocedure naar voor brachten en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Verder trachten betrokkenen de oorloostoestand in Angola en de schending van mensenrechten aldaar te illustreren door te verwijzen naar verschillende rapporten van Amnesty International en het UNHCR. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert er echter aan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dit geval constateert de RW dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr 1.018).

Bovendien stellen wij vast (uit gegevens toegevoegd aan het administratief dossier van betrokkenen) dat betrokkenen er voor de asielinstanties niet in slaagden hun verblijf in Kabinda destijds aannemelijk te maken. Zo waren zij niet op de hoogte van een aantal gebeurtenissen in de streek waar betrokkenen stellen te hebben gewoond, noch bleken zij op de hoogte van arrestaties van personen of lokale incidenten uit die periode. Ook het lidmaatschap van de Belgische afdeling van het FLEC vormt op zich geen bewijs van daadwerkelijke inzet voor het FLEC in de provincie Kabinda, noch van vermeende problemen in Kabinda omwille van zijn activiteiten voor het FLEC en kan bijgevolg niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheid.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM (verbod van foltering betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.”

Het argument van verzoekers kan bijgevolg niet worden aangenomen.

In een tweede onderdeel, nog steeds onder titel van het tweede middel zijnde de schending van de motiveringsverplichting, van de artikelen 9, 3de lid en 62 Vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wijzen verzoekers op de artikelen 27 en 28 Kinderrechtenverdrag en op artikel 13 van het Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele rechten van 19 december 1966, alsook op teksten terug te vinden op de website van UNICEF. Zij stellen dat hun kinderen Pitra en Priscilla respectievelijk naar de basisschool en de kleuterschool gaan en dat zij de lessen regelmatig bijwonen. Pitra zal vanaf september naar het eerste leerjaar gaan. Verzoekers zijn van oordeel dat hun kinderen bij een eventuele terugkeer naar Angola zeker niet hetzelfde niveau van onderwijs kunnen genieten als in België. Verzoekers concluderen dat de Belgische Staat haar internationale verplichtingen niet nakomt indien verzoekers met hun kinderen die recht hebben op onderwijs van degelijke kwaliteit, verplicht worden terug te keren naar hun land van herkomst om er een verzoek te richten aan de Belgische diplomatieke overheden om een machtiging tot verblijf te verkrijgen.

In zoverre bezoekers stellen dat de bestreden beslissing onvoldoende werd gemotiveerd met betrekking tot het schoolgaan van hun kinderen, wijst de Raad erop dat verzoekers in hun aanvraag enkel het volgende hebben aangehaald: *“attendu que un de leurs enfants poursuit sa scolarité en Belgique “ en “attendu les requérants invoquent les circonstances exceptionnelles (...) vu la scolarité de l'enfant”*. Verzoekers voegen tevens een stuk toe: ‘attest van schoolbezoek’, waaruit blijkt dat M. P.A. van 1 september 2005 tot 25 oktober 2005 onderwijs volgde.

Deze elementen worden in de bestreden beslissing niet aanvaard als buitengewone omstandigheden die de afgifte van de verblijfsmachtiging in België zouden verantwoorden. De motivering hieromtrent luidt als volgt:

“Het feit dat hun kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van hun kinderen steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 6 jaar niet schoolplichtig zijn in België, (arrest Raad van State van 11 maart 2003 nr. 116.916)”

In de aanvraag hebben verzoekers niet verwezen naar artikelen 27 en 28 Kinderrechtenverdrag en artikel 13 van het Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele rechten van 19 december 1966, zodat het de administratie niet ten kwade kan worden geduid hier niet op te hebben geantwoord.

Verzoekers maken bijgevolg niet aannemelijk dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting of van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekers met hun uiteenzetting de schending aanvoeren van de artikelen 27 en 28 Kinderrechtenverdrag en van artikel 13 van het Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele rechten van 19 december 1966, wijst de Raad erop dat noch het Kinderrechtenverdrag, noch het Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele

rechten, directe werking heeft (Rvs 26 april 2000, nr. 86.914; RvS 21 december 2005, nr. 153.073).

Ten overvloede stelt de Raad vast dat het toepassingsgebied van artikel 28 Kinderrechtenverdrag zich beperkt tot kinderen die de schoolplichtige leeftijd hebben bereikt, wat in casu niet aangetoond is.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.